

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 30 Ἰανουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 9

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τώρα καὶ ἀρκετὸν καιρὸς ἦ Ἀν-
τουανέττα ἦταν μελαγχολικὴ καὶ ἀ-
φηρημένη χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς τὴν
αἰτία. Ἡ ἀποκάλυψη αὐτῆς τῶν σχε-
δίων τῆς ἔδωσε τὴν ἐξηγήσιν τῆς με-
λαγχολίας τῆς. Μόλις ὅμως φανέρω-
σε τὸ μυστικὸν τῆς ἔγινε φαίδρῃ καὶ
ὁμιλητικῇ ὅπως πρὶν, ἐνῶ ἀπεναν-
τίας ὁ Ἀνδρέας ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγ-
μὴ ἔγινε σκυθρωπὸς καὶ ἀμίλητος.

Ὁ Ἑρρῖκος διαμαρτυρήθηκε γιὰ
τὴν πρόθεσιν τῆς ἀδελφῆς του, ἀλλὰ
μᾶλλον γιὰ τοὺς τύπους καὶ χωρὶς
μεγάλῃ ζωῇ.

Ὁ Ἀνδρέας ἀπεναντίας ἔγινε ἔξω
φρενῶν. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε
ποὺ τὸν ἐγνώριζαν τὰ δύο ἀδελφία
τὸν εἶδαν νὰ θυμώσῃ τόσο πολὺ.

Ὁρκίστηκε πῶς ἐνδύσῃ ζοῦσε αὐ-
τὸς δὲν θ' ἄφηνε ποτέ του τὴν Ἀν-
τουανέττα νὰ ριψοκινδυνεύῃ, τὴν
ζωὴν τῆς σὲ μιὰ παρόμοια περιπέ-
τεια.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον
σας, εἶπε ἡ Ἀντουανέττα, ἀλλὰ μὲ
ποιὸ δικαίωμα θὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ
κάνω αὐτὸ ποὺ ἔχω σκοπὸ ;

— Μὲ τὸ δικαίωμα ὅτι... μὲ τὸ
δικαίωμα...

Ἐγινε κατακόκκινος, ἄφησε τὴν
φράσιν του μισοτελειωμένη καὶ βγή-
κε ἔξω χτυπώντας τὴν πόρτα.

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ, εἶπε ἡ Ἀν-
τουανέττα στὸν ἀδελφὸ τῆς ὅταν ἔ-
μειναν μόνοι. Καὶ πάρα πολὺ ἄδικο
δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἔχῃ.

— Μὰ οὔτε ἐγὼ δὲν σὲ ἀναγκάζω
νὰ ἔρθῃς μαζί μας, τὴν ἔκοψε μὲ
χαϊρεκάκια ὁ Ἑρρῖκος.

— Ἀφῆσέ με νὰ τελειώσω. Ἐνὰ
ἀπὸ τὰ δύο πρέπει νὰ συμβαίνει : Ἡ
ὁ κίνδυνος ποὺ λέτε δὲν εἶναι τόσο

μεγάλος καὶ τότε μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ
φύγω μαζί σας, ἢ εἶναι πολὺ μεγά-
λος καὶ τότε δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ κα-
νεὶς, ὥσπου νὰ βρεθῇ ἕνας τρόπος
ποὺ νὰ τὸν ἐξουδετερώσωμε. Καὶ λέ-
γοντος ὅτι δὲν θὰ φύγῃ κανένας, ἐν-
νοῶ καὶ ἐμένα καὶ ἐσένα καὶ τὸν
Ἀνδρέα.

— Καὶ τώρα ποὺ εἶναι ὅλα ἔτοι-
μα, τώρα ποὺ εἶμαι βέβαιος, ἀκούς,
εἶμαι βέβαιος πῶς ἡ βολίδα μας θὰ
φθάσῃ στὸν Ἀρη, τώρα ἔρχεσαι νὰ
μοῦ κάνῃς αὐτὴ τὴ γελοία θεωρίαν ;

— Ἐ, λοιπόν, ἀφοῦ εἶσαι βέβαιος
ἐντελῶς βέβαιος ὅπως λές, τί σ'
ἐμποδίζει νὰ μὲ πάρῃς μαζί σου.

Ὁ Ἑρρῖκος ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτά

σιωπηλὸς κι' ἔπειτα ἀπάντησε μὲ βα-
ρύτερη φωνή :

— Ναι, εἶμαι βέβαιος πῶς ἡ βο-
λίδα, θὰ φθάσῃ στὸν Ἀρη, ἀλλὰ σὲ
ἐπιβάτες μπορεῖ νὰ μὴ φθάσουν, σὲ
ἐπιβάτες κατὰ πᾶσαν πιθανότητα
δὲν θὰ φθάσουν. Δὲν εἶχα ποτέ μου
σκοπὸ ν' ἀφήσω νὰ ἔρθῃ μαζί μου
αὐτὸς ὁ γελοῖος ὁ Ὁρέστης οὔτε καν
κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἀνδρέας. Ἐγὼ μονά-
χα ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάσω τὴν
ζωὴν μου γιὰ τὴν ἐπιστήμην...

«... Ἀλλωστε, πρόσθεσε γελών-
τας, καὶ γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ κάπως τὴν
ἀτμόσφαιρα ποὺ εἶχε βαρύνει πολὺ
ὕστερα ἀπὸ τὴν δῆλωσίν του, ἄλλω-
στε ὁ Ὁρέστης θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν
τρομάρα του ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ
κι' ἔτσι δὲν θὰ μᾶς ὠφελοῦσε σὲ τί-
ποτε.

Ἡ Ἀντουανέττα ἔσχιζε νευρικὰ
ἕνα χαρτί σὲ χίλια κομμάτια· τὸ ἀ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρὴ Φώφη τὴν ὥρα ποὺ τῆς δένουν τὸ πληγωμένο χεράκι

Ἀνεκρινώδη ἀπὸ τὴ Ρεζελάντια

στείο του αδελφού της αντί να την διασκεδάση την εξενείρισε ακόμη περισσότερο και απάντησε, ενώ τα μάτια της γυαλίζουν από θυμό:

— Και ο θάνατος ο δικός σου σε τί θα ωφελήσει; Τι αποτέλεσμα θα έχει, πές μου;

— Πρώτα απ' όλα δεν είναι απολύτως βέβαιος, είπε ο Έρρικος, σκοπτικός, αυτό εξαρτάται από το αν μπορεί ένας άνθρωπος να αντέξει στην καταπληκτική ταχύτητα που η αναπύλη ή βολίδα. Όπως σου εξήγησα και άλλοτε, όσο μεγαλύτερη ταχύτητα, αναπύλη ή βολίδα ξεκινώντας, τόσο λιγότερο έκρηκτικό μίγμα θα χρειασθεί να πάρουμε μαζί μας. Απεναντίας όσο λιγότερη θέλουμε να είναι η αρχική αυτή ταχύτητα, τόσο περισσότερο υλικό θα χρειασθεί να πάρουμε. Μ' αυτό τον τρόπο όμως μπαίνουμε σ' ένα φαύλο κύκλο, γιατί είναι φυσικό πως όσο περισσότερο φορτώνει κανείς την βολίδα, τόσο βαρύτερη την κάνει και όσο πιο βαρεία είναι, τόσο περισσότερο υλικό χρειάζεται για να τινάχτη στον αέρα.

Με τα λόγια αυτά έβγαλε νευρικά ένα χαρτί από την τσέπη του και το έδειξε της Άντουανέττας.

— Να οι υπολογισμοί μου, της είπε: με το έκρηκτικό μίγμα του Ανδρέα, το ξεκίνημα θα γίνει με ταχύτητα τριών χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο, για την ακρίβεια μάλιστα τριών χιλιάδων εκατόν εξήντα οκτώ μέτρων.

— Μά ποτέ, κανένας άνθρωπος οργανισμός δεν θα μπορέσει ν' αντέξει έναν τέτοιο κλονισμό! φώναξε η Άντουανέττα. Αυτό τον υπολογισμό δεν είχες τολμήσει να μου τον δείξεις.

— Θα προσπαθήσω να συνειθίσω, θα εξασκηθώ σιγά-σιγά, είπε ο Έρρικος. ... Εφρόντισα και τοποθέτησα μέσα στην καμπίνα της βολίδας συμμιέδες κρεμασμένους από δυνατά ελατήρια που θα κάνουν το τράνταγμα λιγότερο απότομο. "Ο,τι μπορέσω ακόμη, ε,τι θα μ' ευκολύνει ή τέχνη και η επιστήμη, θα το κάνω, κι' ύστερα θα κάνω τον σταυρό μου. ... και... ο Θεός βοηθός!

— Είσαι τρελλός, Έρρικε! Από την πιο απόλυτη ακινησία να βρεθείς ξαφνικά πεταγμένος στο κενό με μια ταχύτητα μεγαλύτερη από δέκα χιλιάδες χιλιόμετρα την ώρα; Ποιος θα μπορούσε ν' αντέξει σ' αυτό. Και η θερμότης που θα αναπτυχθεί από την προστριβή της βολίδας στα ατμοσφαιρικά στρώματα και που μπορεί να φθάσει...

— Στους 3300 Κελσίου, το υπε-

λόγισα και αυτό, απάντησε ψύχραιμα ο Έρρικος.

— Μά αυτό είναι τρέλλα, αληθινή τρέλλα, φώναξε η δυστυχισμένη Άντουανέττα με απόγνωση.

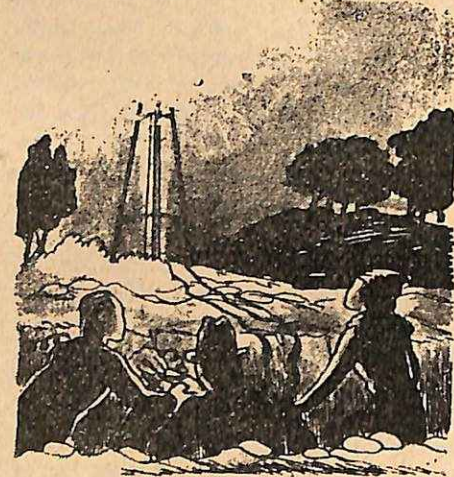
— Θα έκανε η αεροπορία τόσες μεγάλες προσόδους μέσα σε τόσο λίγα χρόνια αν δεν βρίσκονταν οι τρελλοί που θυσιάσαν για χάρη της τή ζωής τους;

— Έρρικε, έκανε παρακλητικά η Άντουανέττα, κάνετε πρώτα ένα πείραμα.

— Αυτό το έχω σκοπό.

— Πρέπει να κάνεις ένα πείραμα που δεν θα στοιχίσει τη ζωή σε κανένα, με μια μικρή βολίδα που μέσα θα έχεις κλείσει... ένα... ποντίκι ως πούμε.

Ο Έρρικος σήκωσε τους ώμους του, μα η Άντουανέττα εξακολούθησε:

Ο Έρρικος χωμένος στην τάφο πάτησε το κουμπί...

— Θα τινάξουμε την βολίδα με την αρχική ταχύτητα που υπολογίζετε, τρεις χιλιάδες μέτρα το δευτερόλεπτο και για να μην τσακιστεί στη γη, όταν πέσει κάτω, θα την εφοδιάσετε μ' ένα αλεξίπτωτο. Και θα μου δρυσθείς πως αν το ζώο που θα βάλουμε μέσα δεν ξαναγυρίσει ζωντανό, θα παραιτηθείς από τους σκοπούς σου.

— Αλλά...

— Προτιμώ να θυσιασθεί η ζωή ενός ποντικού παρά η δική σου.

— Αλλά...

— Κι' αν ύστερα από το πείραμα αυτό αποδειχθεί πως το ταξίδι δεν είναι πραγματοποιήσιμο, σε τί θα ωφελήσει να πιάς γυρεύοντας τον βέβαιον θάνατό σου; Ούτε στην επιστήμη θα χρησιμεύσει αυτό, ούτε στην ανθρωπότητα.

Ο αδελφός κι' η αδελφή εξακολούθησαν τη συζήτησή τους ως αρ-

γά τη νύχτα, μα η Άντουανέττα είχε δίκιο, αυτό ήταν ολοφάνερο.

Παρ' όλη του την επιμονή ο Έρρικος ήταν αρκετά έξυπνος και το κατάλαβε από την αρχή.

Κι' έτσι από την άλλη μέρα, χωρίς να χάνει καιρό, άρχισε να καταρτίζει τα σχέδια για μια μικρή βολίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Το πείραμα

Είναι ένα βράδυ ψυχρό και σκοτεινό: ένα αυτοκίνητο που σέρνει πίσω του ένα κλειστό καμμιόνι λοξεύει από το δρόμο του Σαίν-Συρ και παίρνει έναν άλλο δρόμο που τραβάει προς τα δεξιά.

Σε λίγο τα δυο αυτοκίνητα φτάνουν σ' ένα μέρος, ένα ίσωμα, ακαλλιέργητο και έντελως έρημο: από το επιδακτικό κατεβαίνουν τέσσερες ανδρες και μια νέα: είναι ο Έρρικος, ο Ανδρέας, ο Ζάκ Ναταλι ο Βαρνάβας και η Άντουανέττα, Δεν μιλούν. Όλοι τους, έκτος από τον Έρρικο, τρέμουν. Κι' από το κρύο, αλλά το περισσότερο από νευρικήτητα.

Ανοίγουν το καμμιόνι και βγάζουν από μέσα φυάκια, αξίνες, ξύλινες ιπήςες, σιδερένια δοκάρια, χαλύβδινους σωλήνες, και ένα σωρό παρόμοια παράξενα πράγματα. Αφήνουν μέσα μόνον ένα μεγάλο μακρουλό κιβώτιο, τρία μέτρα μακρύ, που πιάνει όλο το βάθος του καμμιονιού από τη μιάν άκρη ως την άλλη, και είναι κρεμασμένο από ψηλά με δυο χοντρά παλαμάκια, για να μην αγγίξει το πάτωμα. Σε μια γωνιά επίσης έχουν αφήσει ένα μικρό κλουβί όπου τότε-τότε βλέπει κανείς να φωσφορίζουν μέσα στο σκοτάδι δυο μάτια ζωηρά ανήσυχτα, τα μάτια ενός μικρού ζώου, που κουνιέται αδιάκοπα μέσα στη φυλακή του.

Είναι η τρίτη φορά που ο Έρρικος και ο Ανδρέας έρχονται σ' αυτό το μέρος αλλά οι άλλοι που δεν έχουν ξαναέρθει, δεν το γνωρίζουν καθόλου και η άφιξή τους σ' αυτή την έρημη σ' ένα τέτοιο ώρα τους επηρεάζει υπερβολικά. "Αλλωστε το πείραμα που πρόκειται να κάνουν είναι σπουδαιότατο και περιμένουν με αγωνία το αποτέλεσμα του. Όλη τη νύχτα θα την περάσουν με τις τελευταίες προετοιμασίες και τα ξημερώματα θα πετάξουν τη δοκιμαστική βολίδα που για την ώρα βρίσκεται φυλαγμένη μέσα στο καμμιόνι.

Η χρησιμοποίηση της ώρας είναι κανονισμένη λεπτό με λεπτό σχεδόν, δεν πρέπει λοιπόν να χάνουν ούτε στιγμή.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αγαπητοί μου,

NAMEΣΑ σε δυο περιόδους κρύου—η «κύματα ψυχούς» όπως λένε σήμερα—είχαμε μια μικρή παρένθεση από μερικές ημέρες γλυκές, ηλιόλουστες. Το κλίμα μας παρουσιάζει αυτά τα παράξενα. Ενώ βασιλεύει χειμώνας δριμύς, που σε κάνει να ρωτάς με τρόμο «πότε θα τελειώσει»;», ξημερώνει άξαφνα άνοιξη κι' ενώ ελπίζεις πως ο χειμώνας ξεθύμανε, πέρασε, ξαναγυρίζει δριμύτερος. Υπάρχουν όμως και κλίματα με ιδιοτροπίες ακόμα μεγαλύτερες. Ένας φίλος μου που έζησε στον Καναδά, μου έλεγε πως το καλοκαίρι, ενώ την ημέρα έκανε ζέστη που έσκαζε ο τζιτζίκας—ανυπόφορη ζέστη, μαρτύριο—τη νύχτα έκανε τόσο κρύο, που έπρεπε νάναβη δυνατή φωτιά για να μην παγώσει!

Μια λοιπόν από τις γλυκές εκείνες ημέρες της παρένθεσης, είδα ένα θέαμα έξοχο. Ήταν σε μια μικρή κάμαρα ζεστή σ' α φωλιά. Από ένα μεγάλο μεσημεριανό παράθυρο, την επλημμύριζε ο ήλιος, χαρά Θεού. Τα τζάμια με τάζοπα μπερνετάκια κλειστά. Μπροστά, ριχμένο ως κάτω, ένα διάφανο στόρ. Κι' ανάμεσα στο στόρ αυτό και στα τζάμια, πάνω στο πεζούλι του παράθυρου, ένα μικρό άσπρο γατάκι που ήλιαζόταν καθισμένο στα πσινά του πόδια. Απολάμβανε κι' αυτό τη λαμπρή χειμωνιάτικη ημέρα, τη χρυσή φως, τη γλυκειακή ζέστη. Και φαινόταν τόσο ευτυχισμένο που ζούσε! Ήταν, αλήθεια, ή εικόνα της ευτυχίας της ζωής. Πόσο ωραίος θα το φαινόταν ο κόσμος, και πόσο καλός ο Θεός που τον έκαμε! Ούτε θα θυμόταν πια καθόλου το ταύρτουρο που τράβηξε τις προηγούμενες ημέρες, όταν από τα ίδια εκείνα τζάμια θα έβλεπε τον σταχτι ουρανό και το άσπρο χιόνι, και που του κάκου θα ζητούσε μια ζεστή γωνιά σ' όλη την κάμαρα, αν η σόμπα ήταν σθυσμένη. Και θα ένόμιζε, χωρίς άλλο, πως μια που φάνηκε ο ήλιος, δεν θα χανόταν πια ποτέ. Στην ψυχή του έβασίλευε ή χαρά κι' ή αισιοδοξία. Κι' αυτό φαινόταν κι' όταν καθόταν ακίνητο, μακάριο κι' όταν σήκωνε το ποδαράκι του με νωχέλεια να παίξει λίγο με το μπερνετάκι ή να πιάσει καμμιά μύγα κι' όταν άνοιγε τα μεγάλα του μάτια για να κοιτάξει έκστατικό το ήλιοφως κι' όταν τα μισόκλεινε σ' α θαμπωμένο, γουργουρί-

ζοντας ελαφρά από ευχαρίστηση...

Το γατάκι αυτό δεν ήταν πια νήπιο. Είχε αρκετό καιρό που ζούσε κι' εγνώριζε τον κόσμο. Ήταν σ' ένα παιδί μεγαλούτσικο—νά, σ' ένα αγοράκι ή κοριτσάκι δώδεκα ως δεκατεσσάρων χρονών... Και συλλογίσθηκα: Γιατί και τα παιδιά να μην είναι το ίδιο ευτυχισμένα και αισιόδοξα; γιατί να μην απολαμβάνουν το ίδιο τη χαρά, την ευτυχία της ζωής, παρά να τα βλέπεις να μελαγχολούν, ακόμα και σε τέτοιες ώραιες ημέρες, να παραπονιούνται, να γριλιάζουν, να κλαίνε; Θα πής: το παιδί δεν είναι γατάκι, ο άνθρωπος δεν είναι ζώο. Μά αυτή είναι ίσα-ίσα όλη ή δυστυχία: που ο άνθρωπος δεν είναι πια ζώο σε τίποτα, ενώ

σε μερικά πράγματα έπρεπε να είναι. Και πρώτα-πρώτα σ' αυτή την ολόψυχη απόλαυση της ζωής. Γιατί ή ίδια ήζυωτή είναι κιόλα μια μεγάλη ευτυχία. Να ζής, νάναπνέεις, να βλέπεις τον ήλιο, να χαίρεσαι το φως και το θάλλος του. Οι άνθρωποι—και τα παιδιά μαζί τους—φαινονται να μην εκτιμούν όσο πρέπει, να περιφρονούν σχεδόν αυτή την ευτυχία και να γυρεύουν άλλες, που είναι ανεύφικτες, ή μάταιες ή λιγότερο άγνες και μεγάλες.

Α, πως ήθελα να θυμούνται όλοι πως ή ευτυχία της ζωής είναι ή μεγαλύτερη απ' όλες! και πως ήθελα να έβλεπα και παιδιά που να μοιάζουν... το μικρό γατάκι στον ήλιο!

Σας αποψάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Κανένας δεν της αποχρίθηκε, γιατί κι' ο Φωνακλάς είχε φύγει. Κι' ή Άσπροούλα εξακολούθησε να μιλή μονάχη της.

— Μά ιδες τί όμορφο αυγό αυτό το τελευταίο! Είναι το πιο μεγάλο και το πιο άσπρο απ' όλα. Να το χαρώ εγώ... το πουλάκι μου!

Αξαφνα ή Άσπροούλα κόπηκε. Γιατί έγινε κάτι φοβερό: Το μεγάλο αυγό έσκασε, χωρίστηκε στα δυο, κι' από μέσα βγήκε μια τουφίτσα από κίτρινα πουπούλα, που κουνιόταν κι' έκανε «τσι! τσι! τσι!».

— Α; ένα πουλάκι! Έκαμε ή Άσπροούλα με χαρά μεγάλη.

— Τσι! τσι! τσι! έκαμε δυνατώτερα ή τουφίτσα.

— Πώς σε λένε; ρώτησε ή Άσπροούλα.

Η τουφίτσα την κοίταξε λίγο κι' έπειτα με ψιλή φωνίτσα αποχρίθηκε:

— Με λένε Μυταράκη!

— Χαίρω πολύ. Και το αυγό τί θα γίνει τώρα; Ο Μυταράκης γύρισε, κοίταξε τα άλλα τσέφλια και είπε:

— Δεν ξέρω... μ' αυτό τώρα δεν είναι τίποτα!...

— Το βλέπω... Μ' αν έρθη ο Γκιρινιάσης, τί θα του δώσω;

— Δεν ξέρω...

Ούτε ή Άσπροούλα ήξερε. Και φώναξε τον Φωνακλά και του διηγήθηκε τί έγινε με το αυγό του Γκιρινιάση.

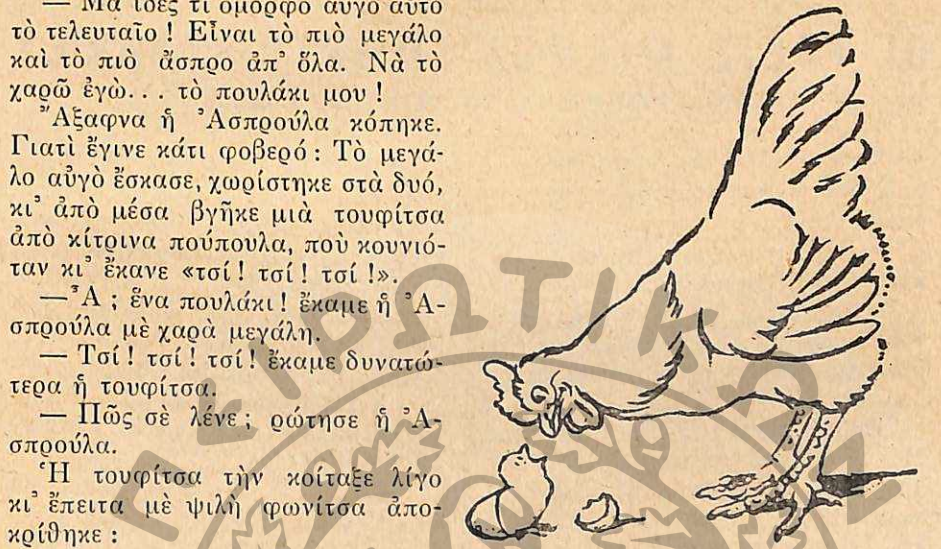
— Και τώρα τί να του δώσω; τον ρώτησε.

— Έχω μια ιδέα, αποχρίθηκε ο Φωνακλάς. Θυμάσαι κείνο το σκληρό αυγό που σου έβαλε τ' αφεντικό στη φωλιά σου, και σ' θύμισες και το πέταξες έξω; Δεν έσπασε. Θα σου το φέρω. Δός το του Γκιρινιάση κι' ας κουρευτεί.

— Μά μου φαίνεται πως ήταν πέτρινο, είπε ή Άσπροούλα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ

“Ησυχά ἔρχετ’ ἡ βραδυά. Καὶ νὰ π’ αὐτὴν τὴν ὥρα
Στὶς πόρτες οἱ γειτόνισσες μιὰ-μιὰ ἔχουν φανῇ.
Μαζεύτηκαν καὶ τὰ παιδιὰ ἀπ’ τὰ παιχνίδια τώρα,
Κι’ ἀρχίσανε νὰ τραγουδοῦν μὲ ζωηρὴ φωνή.

Τὸ στοματάκι τους γλυκὸ καὶ ρόδινο ἀνοίγει
Γιὰ τὸ τραγοῦδι ποὺ ἱστορεῖ τὴ λύπη τὴν κυρφή.
Μὰ εἰν’ ἡ χαρὰ τόσο πλατειά κι’ ἡ ἐννοια τόσο λίγη,
Κι’ ὅλο γελοῦν ἀφρόντιστα στὴν κάθε του στροφή.

Παιδιὰ χαρούμενα! Καθὼς τὰ λόγια σας σκορπᾶνε,
Ξένα πρὸς τὴν ἀθώα σας κι’ ἀμέριμνη καρδιά,
Νὰ ξέρατε πόσο μακριά, πόσο βαθειά θὰ πᾶνε
Καὶ πόσα δάκρυα θὰ γενοῦν στὴν ἡρεμὴ βραδυά.

Θὰ φτάσῃ πρῶτα ἡ πίκρα τους ἐκεῖ στὰ σκαλοπάτια,
Γιὰ νὰ χαϊδέσῃ τις μορφές ποὺ σκύβουν θλιβερά,
Καὶ θ’ ἀπλωθῇ σὰν ρεμβασιμὸς στῶν κοριτσιῶν τὰ μάτια,
Π’ ἀπόστασαν νὰ καρτεροῦν πὼς θὰ ῥθῃ πιά ἡ χαρὰ.

Θὰ πᾶν... Θὰ πᾶν ὡς τις αὐλὲς ν’ ἀγγίξῃ τὰ λουλούδια,
Καὶ τις σκιὲς ποὺ θὰ γυροῦν στὸ ἐρημικὸ στενό,
Ἐνῶ ἔσεϊς, χαρούμενα παιδιὰ, ἄλλα τραγοῦδια
Θὰ λέτε στὸν πῶ εὐθυμὸ καὶ πῶ γοργὸ σκοπὸ.

Κι’ ἀργά, σὰν θὰ ὀνειρεύεστε, στὴν πάλλευκὴ σας κλίνη
Καὶ τὴ γλυκεῖα ἀρμονία των θάχετε στὴν καρδιά,
Ἄχ’ τὸ τραγοῦδι τὸ πικρὸ! Ἀκόμα θάχει μείνει
Καὶ θὰ πλανιέται ἐδῶ κι’ ἐκεῖ στὴν ἡρεμὴ βραδυά...

ΚΑΛΙΣΠΗ Σ. ΚΟΡΑΟΠΑΤΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΔΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Χτύπησε ἓνα κουδούνι. Καὶ παρυσιάσθηκε ὁ ἐπιστάτης.

— Πάρ’ τὸν αὐτόν, τοῦ εἶπε, καὶ κλείσε τὸν στὴ φυλακὴ.

Ὁ ἐπιστάτης πῆρε τὸν καϊμένο τὸν Μάριο γιὰ νὰ τὸν φυλακίσῃ. Κι’ ὁ ὑποδιευθυντὴς πῆγε νὰ βρῇ τὸν διευθυντή.

Ἐνῶ γίνονταν αὐτά, ὁ Γεώργιος Μοντανῆς, ποὺ σὰ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς φίλους του, ἦταν σὲ ἀνώτερη τάξη, ζήτησε τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν ἐπιτηρητὴ νὰ πᾶν στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Τελόριμου, γιὰ νὰ τοῦ πῇ κάτι σπουδαῖο.

Ἔτσι ἐπῆρε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἓνα γράμμα ποὺ εἶχε λάβει ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ διάβασε ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ βρῇ τὸν κ. ἐπιμελητή.

Αὐτὸς ἀπόρησε λίγο ἅμα τὸν εἶδε τέτοια ὥρα, κι’ ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσε σὰν ἐπιμελὴ καὶ τακτικὸ μαθητὴ, τὸν ρώτησε μὲ μεγάλη εὐμένεια:

— Τί συμβαίνει, φίλε μου; τί μὲ θέλεις;

— Κύριε ἐπιμελητή, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς μὲ συστολή, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς κάμω πρῶτα μιὰ ἐρώτηση, κι’ ἐπειτα νὰ σᾶς πῶ γιὰτί ἔρχομαι τόσο ἀργά;

— Μετὰ χαρᾶς.

— Βρήκατε καμμιά ὑποτροφία γιὰ τὸν Μάριο Καπάνη;

— Δυστυχῶς, ὄχι ἀκόμα. Εἶναι πολλὰ παιδιὰ ποὺ ζητοῦν καὶ τὰ χρήματα ποὺ διαθέτει τὸ Λύκειο γιὰ ὑποτροφίες εἶναι λίγα. Ἡ πίστωση, μὲ ἄλλους λόγους, ἔχει ἐξαντληθεῖ. Καὶ λυοῦμαι πολὺ, γιὰτί ὁ Μάριος Καπάνης εἶναι πατριώτης μου καὶ καλὸ παιδί... Τώρα φοβάμαι πὼς ἡ οἰκογένειά του θάναγκασθῇ νὰ τὸν ἀποτραβήξῃ, γιὰτί δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν σπουδάσῃ.

— Ὡστε δὲν ὑπάρχει τρόπος γιὰ νὰ μείνῃ ὁ Μάριος στὸ Λύκειο;

— Πρὸς τὸ παρόν, ὄχι. Πρέπει νὰ κενωθῇ καμμιά θέση, δηλαδὴ νὰ τελειώσῃ καὶ νὰ βγῇ κανένας ἀπὸ τοὺς ὑποτρόφους—πράγμα ποὺ φέτος δὲν θὰ γίνῃ βέβαια. Ἐκτὸς ἀν βρεθῇ ἄλλος, συγγενὴς ἢ φίλος του, νὰναλάβῃ τὰ ἐξοδὰ του. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει κανένα...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἐπιμελητή...

— Γιατί; τί θέλεις νὰ πῇς;

— Θέλω νὰ πῶ πὼς ὁ Μάριος ἔχει ἓνα φίλο ποὺ θὰ τὸ θεωρήσῃ εὐτυχία του νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ἔτσι; καὶ ποῖς εἶναι αὐτὸς ὁ καλὸς του φίλος;

— Ὁ Μοντανῆς ἐδίστασε λίγο κι’ ἐπειτα εἶπε σιγά.

— Ὁ θεὸς μου, κύριε ἐπιμελητή.

— Ὁ θεὸς σου; ἀπόρησε ὁ κ. Τελόριμος. Ἀλλὰ ὁ θεὸς σου δὲν

πιστεύω νὰ εἶδε καὶ νὰ γνῶρισε ποτὲ τὸν μικρὸ Καπάνη!

— Ὁχι βέβαια! Ἀλλὰ τὸν εἶδα καὶ τὸν ἐγνώρισα ἐγώ, κύριε ἐπιμελητή, κι’ ἐγὼ ἔγραψα τοῦ θεῖου μου γιὰ τὸ νέο μου συμμαθητὴ.

— Κι’ ὁ θεὸς σου ἀναλαμβάνει τὰ ἐξοδα τῆς σπουδῆς του;

— Μάλιστα. Θὰ ἤθελα ὅμως, κύριε ἐπιμελητή, νὰ μὴ τὸ μάθῃ αὐτὸ ὁ Μάριος, μήπως προσβληθῇ.

— Ἡ ἰδέα σου δὲν εἶναι κακὴ... Μὰ εἶναι βέβαιο πὼς ὁ θεὸς σου...

— Βεβαίωτατο! Μοῦ τὸ ἔγραψε. Τώρα δὲ ἔλαβα γράμμα του...

— Γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ...

Ὁ Μοντανῆς ἐδίστασε καὶ πάλι. Δὲν ἤθελε, φαίνεται, νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα τοῦ θεῖου του ἄλλος. Ὁ κ. Τελόριμος ὅμως ἔτεινε τὸ χέρι του κι’ ὁ Μοντανῆς ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

Ἴδου τί ἔλεγε:

«Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ,

»Σὲ συγχαίρω ποὺ θέλεις νὰ βοηθήσῃς τὸν φίλο σου Μάριο Καπάνη. Εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος γιὰ τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα καὶ πολὺ εὐχαρίστως θὰ πληρώω τὰ διδάκτρα καὶ τὰ τροφεῖα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ὡς νὰ τοῦ δοθῇ καμμιά ὑποτροφία ἀπὸ τὸ Λύκειο ἢ ὡς νὰ βελτιωθῇ ὅπως-δήποτε ἡ οἰκονομικὴ του κατάσταση. Συμμορφώνομαι καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμία σου, δηλαδὴ νὰ δίδωνται αὐτὰ τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν δική σου περιουσία, ἀν καὶ θὰ ἤθελα νὰ δίδωνται ἀπὸ τὴν δική μου. Τελος πάντων, ἄς γίνῃ ὅπως θέλεις.

»Καὶ πάλι σὲ συγχαίρω καὶ σὲ καταφιλῶ, ὁ θεὸς σου

Ε. Μοντανῆς»

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωση αὐτοῦ τοῦ γράμματός, ὁ κ. Τελόριμος ἦταν συγκινημένος πολὺ καὶ ἄλλο τόσο χαρούμενος. Σηκώθηκε, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κι’ ἐγώ, παιδί μου, σὲ συγχαίρω! Ἐχεις πραγματικῶς καλὴ καρδιά!

Κι’ ἐξακολούθησε:

— Γι’ αὐτὸ λοιπὸν ἐδίσταζες νὰ μοῦ δείξῃς τὸ γράμμα; Δὲν ἤθελες νὰ μάθω οὐτ’ ἐγὼ πὼς ἀπὸ δικὰ σου χρήματα θὰ πληρώνονται τὰ ἐξοδα τοῦ Καπάνη, ἀλλὰ νὰ νομίζω πὼς θὰ τὰ δίνῃ ὁ θεὸς σου;... Καλὰ, Μοντανῆ, καλὰ!... Σ’ εὐχαριστῶ πολὺ κι’ ἐκ μέρους μου, κι’ ἐκ μέρους τοῦ φτωχοῦ μου μικροῦ πατριώτη.

Κι’ ὁ Μοντανῆς ἦταν χαρούμενος καὶ συγκινημένος ποὺ ἔδλεπε τόσο

εὐχαριστημένο τὸν κ. ἐπιμελητή. Καὶ καθὼς στεκόταν ὀρθίος καὶ σιωπηλός, ὁ κ. Τελόριμος τὸν χτύπησε στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε τώρα, παιδί μου, θὰ ἐξακολουθήσῃς τὴ βραδυὴ σου μελέτη. Καὶ ἡσύχασε: κανέναν δὲν θὰ μάθῃ τὸ μυστικό. Ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ τὸ ξέρουμε καὶ ὁ κ. διευθυντής... Καληνύχτα!

Μόλις ἔφυγε ὁ Μοντανῆς, μπῆκε στὸ γραφεῖο ὁ ὑπηρέτης κι’ εἶπε στὸν κ. Τελόριμο πὼς τὸν ζητοῦσε ὁ διευθυντής.

Ὁ κ. Τελόριμος ἔτρεξε καί, ἅμα τὸν εἶδε, ὁ διευθυντὴς τοῦ εἶπε ζωηρά:

— Τί μαθαίνω, κύριε ἐπιμελητή; Πάλι ἐπανάσταση στὴν τετάρτη; Ἄν δὲν πῆγαινε, λέει, ἐγκαίρως ὁ κ. ὑποδιευθυντής, κι’ ἐκεῖνος δὲν ξέρεי τί θὰ γινόταν!

— Ἐπανάσταση; ἔκαμε μὲ ἀπορία ὁ ἐπιμελητής.

— Μάλιστα, ἐπανάσταση! Καὶ ξέρετε ποῖς ἦταν ὁ ἥρωας τῆς; Ἐνας ἀπὸ τοὺς προστατευόμενους σας!

— Ποῖς, κύριε διευθυντά;

— Δὲν θυμοῦμαι τώρα πὼς τὸν λένε... Ἀ, ναί! ἐκεῖνος ὁ καταραμένος, τὸ ζιζάνιο, ὁ πατριώτης σας!

— Ὁ Μάριος Καπάνης;

— Ἀκριβῶς! Ὁ κ. ὑποδιευθυντὴς τὸν βρῆκε πιασμένο, μαλλιά κουδάρια, μὲ τὸν Γρηγόρη. Τὸν πατοῦσε μὲ τὸ γόνατο καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμη. Μιὰ στιγμὴ ἔλειψε ὁ ἐπιτηρητής, καὶ βρῆκε τοῦ λόγου του τὴν εὐκαιρία νὰ κάμῃ τὰ δικὰ του. Ἀ, μὰ εἶναι ἀνυπόφορος!

Καὶ καθὼς ὁ κ. Τελόριμος σιωποῦσε συλλογισμένος, ὁ κ. διευθυντὴς ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἀγανάκτηση:

— Δὲν πρέπει νὰ τὸν κρατήσουμε πιά ἐδῶ οὔτε μιὰ ἡμέρα! Ὑποτροφία δὲν ὑπάρχει καί, ἀφοῦ ὁ πατέρας του δὲν ἔχει νὰ πληρώνῃ, θὰ τοῦ τὸν στείλουμε πίσω. Δὲν γίνεταὶ ἄλλοιως.

Μὲ τὰ πρῶτα λόγια τοῦ κ. διευθυντοῦ, ὁ ἐπιμελητὴς φοβήθηκε. Ἄμα ἄκουσε ὅμως καὶ τὴ συνέχεια, πῆρε θάρρος.

— Πραγματικῶς, κύριε διευθυντά, εἶπε, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατήσουμε ἓνα μαθητὴ χωρὶς νὰ πληρώνῃ ὁ

ἴδιος ἢ γι’ αὐτὸν κάποιος ἄλλος. Εὐτυχῶς, ὑπάρχει κάποιος ποὺ ἀναλαμβάνει τὰ ἐξοδα τοῦ Καπάνη. Ὡστε ἀν τὸν συγχωρήτε γιὰ τὰποψινά...

— Καὶ ποῖς εἰν’ αὐτὸς ποὺ ἀναλαμβάνει τὰ ἐξοδὰ του; ρώτησε ὁ διευθυντής, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του.

— Ὁ θεὸς τοῦ Γεώργιου Μοντανῆ.

— Μπᾶ! Καὶ εἰσθε βέβαιος;

— Εἶδχ τὸ γράμμα του στὸν ἀνεψιό του.

— Ἐ, τότε ἀλλάζει... Ἀφοῦ ὁ Καπάνης θὰ εἶναι πιά τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου, δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἀποβάλουμε γιὰ τὰποψινά. Ὡς ἦταν πολὺ αὐστηρὴ ἡ τιμωρία. Ὡστόσο ὁ κ. ὑποδιευθυντὴς τὸν ἔστειλε στὴ φυλακὴ, κι’ ἔδωσα κι’ ἐγὼ διαταγὴ νὰ

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

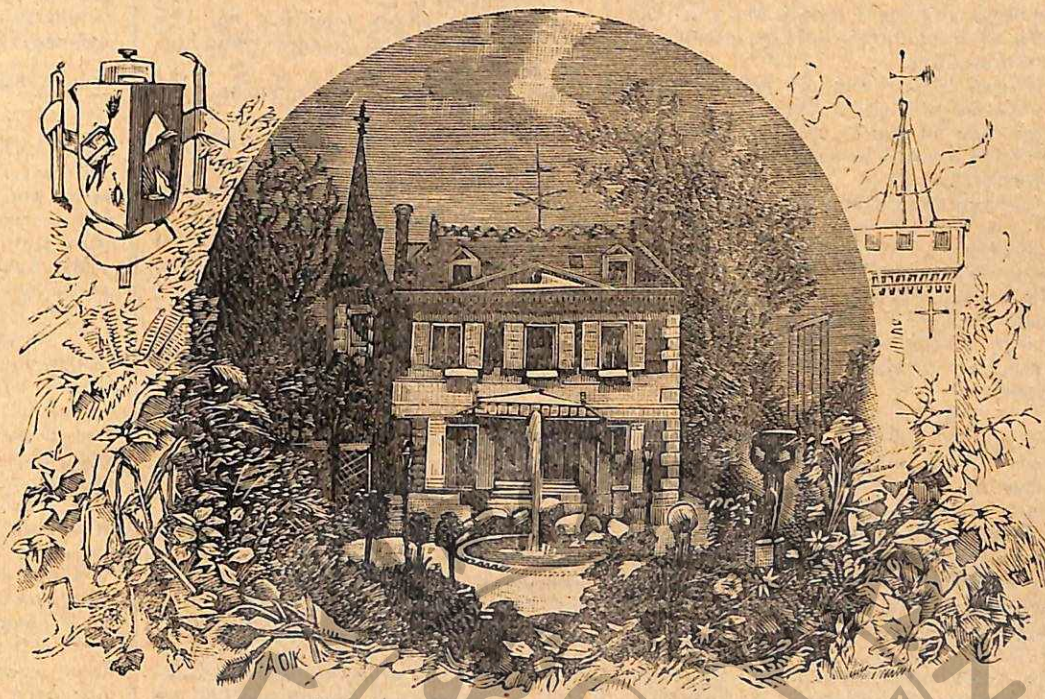
Ὁ κ. Τελόριμος ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος αἰσθανόταν τὴν καρδιά του ἐλαφρωμένη ἀπὸ ἓνα μεγάλο βάρος. Τώρα πιά ὁ Μάριος Καπάνης ἦταν τακτικὸς μαθητὴς τοῦ Λυκείου. Τί χαρὰ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὁ Μάριος στὴ φυλακὴ

Ὁ μικρὸς μας φίλος, τὴ νύχτα ἐκείνη, κλεισμένος στὴ φυλακὴ, δὲν εἶδε καθόλου εὐχάριστα ὄνειρα. Ἀνάμεσα στ’ ἄλλα, εἶδε τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του καταλυπημένους καὶ τοὺς δυὸ.

Ἀλήθεια, ἔταν ἔμαθαν πὼς τοῦ ἐκλεψαν τοῦ Μαρίου τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει, λυπήθηκαν πάρα

Τὸ πατρικὸ σπίτι τοῦ Δουμποδάνου

τὸν κρατήσουν. Ἡ φυλακὴ θὰ τοῦ μετριάσῃ λίγο τὴ μεγάλη ζωηρότητα, καὶ εἶναι ἀνάγκη. Τί θὰ πῇ πὼς θὰ πληρώνῃ; Ἀῦριο μπορεῖ νὰ κάμῃ κάτι χειρότερο, καὶ τότε θάναγκα-σθοῦμε νὰ τὸν ἀποβάλουμε χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τίποτα. Ἀ, ἡ ἀπομόνωση θὰ τὸν ὠφελήσῃ.

Ὁ κ. Τελόριμος κατένευσε χωρὶς νὰ πῇ τίποτα. Παραδεχόταν κι’ αὐτὸς πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ διορθωθῇ ὁ προστατευόμενός του. Ὁ διευθυντὴς ἐξακολούθησε:

— Καὶ τώρα πῆτε νὰ τοῦ φορέσουν τὴ στολή τοῦ Λυκείου, νὰ εἶναι σὰν ὅλα τὰ παιδιὰ. Γιατί καθὼς ἔμαθα, ἡ παράξενη φορεσιὰ του προκαλεῖ τὰ πειράγματα τῶν ἄλλων, κι’ ἓνα τέτοιο πείραγμα προκαλεσε καὶ τὴν ἀποψινὴ συμπλοκή.

πολύ. Παρηγορήθηκαν ὅμως λιγάκι, ἅμα ὁ κ. Τελόριμος τοὺς ἔγραψε πὼς θὰ τὸν εἶχε σὰν παιδί του καὶ θὰ ἐφρόντιζε γιὰ ὑποτροφία. Ὑστερα πάλι, ἅμα εἶδαν πὼς ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐπαιρνε γρήγορα τέλος, ἄρχισαν νὰ νησυχοῦν. Τώρα ἔμαθαν—δηλαδὴ ἔτσι εἶδε στὸν ὕπνο τοῦ ὁ Μάριος—πὼς ὁ γιός τους ἔκαμε ἀταξίες καὶ τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακὴ. Λυπήθηκαν, λέει, ἀκόμα περισσότερο. Καὶ τόσο αἰσθάνθηκε τὴ μεγάλη λύπη τῶν γονέων τοῦ ὁ Μάριος, ὥστε ἐκλαψε μέ-σα στὸν ὕπνο του καὶ ξύπνησε.

Σκουπίζοντας τὰ μάτια του, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὴν ὀχι εὐχάριστη θέσι ποὺ βρισκόταν. Στὴ φυλακὴ! Ξέρετε τί θὰ πῇ νὰ εἶναι κανένας φυλακισμένος;

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. π. ι. φ. καὶ γρ. ε.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΕΖΟ

'Απόψε θακούσουμε στο νερό κοντά το κελάδωμα των πουλιών...

Το νερό νάτο! 'Ηρέμα κυλάει στο ρυάκι και βλέπω τα χαλίκια να λαμποκοπάνε στο βυθό του.

Δε θα πάμε μακριά! 'Εδω πλάι στον πλατάνο, πλάι στην αγριουσινιά με τους άγουρους καρπούς θα κάτσουμε.

Κοίτα τα βατράχια! Χοροπηδάνε στα χορτάρια του νερού δίπλα στη χαμηλήν οχθητή στολισμένη μαστροφτερά βότσαλα πηδάνε...

Μάρτη έχουμε ακόμα! 'Ακουσε όμως τον άγγελο που ψιθυρίζει όλα τα τρυφερά, όλα τα χαρούμενα αγγέλματα της άνοιξης: είναι ο κόσμος γιομάτος ζωή και νεανική μέθη.

'Εν άγριοπερίστερο πετά κατά το νοτιά και χάνεται στα δέντρα. Διάβηκε εμπρός μου... κι' άκουσα το γοργό του φτερουγίσμα, κι' είδα το κοράλλι των ποδιών του. 'Επειτα κι' άλλο ένα, ύστερα τρίτο και τέταρτο. Τό τέταρτο έχει χρώμα λευκό. Καθένα που περνά οίχεται τη πλατεία σκιά του στο νερό άπάνω.

Πότε θάρχηση το νυχτερινό τραγούδι: Τώρα θα πέση ο ήλιος, θα κρυφτεί πίσω απ' το βουνό και τα πουλιά θα πούνε το σκοπό τους. Σε λίγο θακούσουμε το νυχτερινό τραγούδι.

'Η δύση απόψε είναι καθαρό χρυσάφι. 'Όλα είναι χρυσά μες στη καρδιά του δάσους! Φλογερά χρυσά, καστανόχρυσα, κοκκινόχρυσα! 'Ο ούρανός δε δέχεται κανένα άλλο δώρο αν δεν είναι από ρουμλίνι ή απόφιο μάλαμα! Στο ρυάκι κυλάει αναλυτό χρυσάφι, κι' έχει κυματισμούς μωβ ανοιχτού, κι' έχει ανταύγειες έρυθρές, φλογόκοκκινες. 'Όλα είναι καθαρά άχτινοβόλα βουτηγμένα σε μία χρυσή λάμψη, ζωντανή γιομάτη παλμό. Την ώρα έτούτη το χρώμα άρρεβωνιάζεται το φως! 'Ας χαρούμε τη φλογερή γιορτή που μ'ας προσφέρειται...

Θαμπώνει το μάλαμα των δέντρων. Τα φύλλα παίρνουν ένα χρώμα χάλκινο όλο και πιο μουντό, πιο μουντό, που μαυρίζει όλοτελα και πέφτει σε σκιά. Στόν ούρανό χύνεται μία λάμψη ξανθεία, κατάξανθη που λλωμιάζει όσο γέρνει ο ήλιος πίσω απ' την κορφή, και τα χρώματα σβιούνται και πνίγονται στους κόλπους της νύχτας.

Ενάρχεται η γαλήνη και τ'άστρα φαίνονται στόν ούρανό.

Τώρα θακούσουμε το νυχτερινό τραγούδι που θα πούνε στο Θεό τα πουλιά.

Θα ψάλλουν Αυτόν που είναι δώ, μες στη νύχτα και πλανιέται ψηλά στάστερια πάνω, και κάτω απ' τ'άστρα, και πλανιέται γύρω απ' το δάσος και στο μεγάλο δάσος μέσα, που η παρούσα Του το γεμίζει φρίκη ιερή ως στις πιο κρυφές γωνιές.

Καθένας ξέρει πως ολούθε πλανιέται ο Θεός! Και σ' έμας, τα πουλιά θα μιλήσουν γι' Αυτόν!

'Ενας άλαφρός κρότος ακούγεται: κάποιον άγριόσκοπο πέφτει ξεραμένο και μπλέκεται στο πράσινο κέντημα, στις δαντέλλες του πλατάνου.

Μέσα στη νύχτα μες σ' αυτό τον ώκεανό του μυστηρίου και της όμορφιάς όπου έχουμε βουτηχτεί, όλα σιωπούν... κοί περμιόνουν.

Τό δάσος είναι σιωπηλό, και των πρωϊνών πουλιών οι φωνηές σκεπασμένες με ύπνο.

'Ο ούρανός έρριξε στο νερό μέσα, ένα-ένα όλα του τ'άστερια.

'Ελα νάκούσουμε το νυχτερινό τραγούδι των πουλιών πλάι στο νερό.

Σκύψε λίγο ακόμα, σιγά! 'Ετσι! Τώρα άκουσε...

Μύρτις [Α]

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Στο έκκλησάκι των Ταξιαρχών, την παραμονή της γιορτής του, δουλεύαμε όλες με κέφι. 'Η Φώφη στόλιζε τό προσκυνητάρι με χρυσάνθεμα, ή Ρένα κι' ή 'Ελλη καθάριζαν τα καντήλια, κι' οι άλλες έπλεναν τα πλακάκια. 'Επρεπε να είναι καθαρό αύριο που θα γινόταν τό πανηγύρι.

Σε λίγο ώρα ή μικρή έκκλησία, λαμποκοπούσε από πάστρο. Σταθήκαμε και την καμαρώσαμε λίγο, κι' ύστερα καθήκαμε στο χαγιάτι να φάμε τα <λίγ' άπ' όλα> που έλεγε ή 'Ελλη. Με την κουβέντα όμως—είχαμε άρχισει για όνειρα—πέρασε ή ώρα και θαμπα πιά ξεκινήκαμε για κάτω. 'Ε, δεν ήταν και τίποτα σπουδαίο σ' ένα τέταρτο, αφού βγαίναμε στο δημόσιο δρόμο, θα φτάναμε. Γι' αυτό και δεν βιαστήκαμε.

Περνώντας το γεφύρι είδαμε δυό σκηνές γύφτων. 'Η 'Ελλη που έπαιρνε πρωτύτερα νερό απ' το ποτάμι, μ'ας είχε πη πως έκαναν γλυκό γιατί βαστοΐσαν φόρμες. Πλησιάσαμε λοιπόν να δοΐμε.

Δεν έκαναν όμως γλυκό, αλλά γέμιζαν τις φόρμες γύψο λιωμένο, τις έψηναν λίγο, κι' έκαναν άρνάκια, ελέφαντες κλπ. Μόλις είχαν ξεφορμάρει ένα κοράκι κι' άρχισαν να τό βάφουν. Κατακόκκινο τό λειρί του, δυό τρία χρώματα μαζί για να γίνει ή ούρά, και τό ίδιο στις φτερούγες...

—'Α! ψιχαλίζει παιδιά, εμπρός, φεύγομε! έβαλε τις φωνές ή φοβισιάρα Φώφη.

—'Ε, δεν είμαστε από ζάχαρη, άπαντούμε, σύννεφο είναι θα περάση.

Καθήσαμε τελείωσε το περίφημο κοκοράκι και ξεκινήσαμε.

—Τί όμορφα που είναι <υπό την βροχή> φώναζε ή Ρένα. 'Ελάτε παιδιά να τραγουδήσουμε.

'Αλλο που δε θέλαμε ζμετς νάρχισουμε άμέσως.

Ξαφνικά μία άστραπή μ'ας έκοψε. Μία δυνατή βροντή την άκολουθήσε κι' ύστερα κι' άλλες... άλλες. 'Η βροχή όσο πήγαινε, δυνάμωνε. Τότε τό βάλαμε στα πόδια. 'Ατέλειωτος μ'ας φάνηκε ο δρόμος. 'Η μία φώναζε την άλλη να σταθώ, γέλια, ξεφωνητά, χαλούσε ο κόσμος.

'Επιτέλους φθάσαμε. Καληνυχτιστήκαμε και τραβήξαμε για τα σπίτια μας μουσκεμένες, λαχανιασμένες, μία και πολύ-πολύ εύχαριστημένες απ'αυτή τη μικρή περιπέτεια.

Άρόη [Β]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ

Κάποτε ένας άνθρωπος ένόμιζε τον έαυτό του πιο έξυπνον απ' όλον τον κόσμον και είχε πεποίθηση στη δύναμή του.

Μία ήμέρα ένω βρισκόταν στον δρόμο θέλησε να πάη σ' ένα μαγαζί. 'Αλλά έπειδή ή όμβρέλλα του τον ένοχλούσε την άφησε σε μία γωνία και έγραψε έπάνω σ' ένα χαρτί που τό ακούμπησε έπάνω στην όμβρέλλα τα έξης: <'Η όμβρέλλα αυτή άνήκει εις έναν άνθρωπο που με μία γροθιά μπορεί να σκοτώση ένα βόδι. Θά ξαναγυρίση να την πάρη σε δέκα λεπτά>.

Μ' αυτό ήθελε να φοβήση τους περαστικούς για να μην του πάρουν την όμβρέλλα.

'Όταν όμως ξαναγύρισε για να την πάρη, αυτή είχε εξαφανιστεί, και ήταν εκεί μόνο ένα σημείωμα που έλεγε: <'Η όμβρέλλα αυτή έκλέφτηκε από έναν άνθρωπο που τρέχει πεντακόσια μέτρα τό λεπτό. Δεν θα ξαναγυρίσει ποτέ>.

Κι' έτσι ο φίλος μας που ήθελε να κάνει τον έξυπνο την έπαθε και έβαλε γνώση ότι στόν κόσμο υπάρχουν πολλοί πιο έξυπνοι απ' αυτόν.

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο:

—'Όταν ή λίγγουσα είναι μακριά, ή προπαυαλήγουσα τί κάνει, Τάνη;

Και ό Τάνης:

—Τρέχει να την φθάση, κύριε.

Μυστηριώδης Ντέντεκτιβ

***

—Που είχες πάει, Λελέ;

—Στόν όδοντογιατρό, θειε μου.

—Μπα, τον καίμενον. Και είχες θάρος; Δεν φώναξες, δεν έκλαψες;

—'Οχι, καθόλου!

—Μπράβο, παιδί μου! Κι' ό όδοντογιατρός τί έκανε;

—'Εβγαλε δυό δόντια του Κοκοΐ μας. Γελαστός 'Υπολοχαγός

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξης τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. 'Εκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δε άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά τό 'Εσωτερικόν και δρχ. 40 διά τό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1936), από τους έκδοθέντας 43 τόμους υπάρχουν οι 42 (διότι ο τού 1918 έχει έξαντληθή). 'Εκ τούτων, οι μόν Τόμοι των έτών 1894-1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) άρραφος δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Οι δε Τόμοι τού 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935 και 1936 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 624) άρραφος δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προστετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν δρχ. 5 ό άρραφος και δρχ. 15 ό ραμμένος, διά δε τό 'Εξωτερικόν δρχ. 35 είτε ραμμένος είτε άρραφος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήναι, 42 όδός Εϋριπίδου
τίν 26 'Ιανουαρίου 1937

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και μου γράφουν, δικαιούνται να έχουν άπάντηση—έκτενέστερη ή συντομότερη, αναλόγως του θέματος και του χώρου—στην 'Αλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, με ξεθωρια μελάνι γραμμένα, ή ακατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δεν θα διαβάζω. 'Επίσης δεν δέχομαι γράμματα που δεν έχουν τό απαιτούμενο γραμματόσημο και πρέπει να πληρωθούν ό, τι λείπει διπλό. Να τα ζυγίζετε στο ταχυδρομείο και να βάξετε τό γραμματόσημο που χρειάζεται.

ΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο, πρώτο του Φεβρουαρίου, θα είναι δωδεκάσέλιδο, όπως ήταν τό πρώτο του Δεκεμβρίου και τό πρώτο του 'Ιανουαρίου. Μή νομίζετε όμως πως τό ξεσπάθωμα πηγαίνει τόσο καλά, ώστε να μπορώ να βγάλω κάθε μήνα από ένα δωδεκάσέλιδο. Τό έκαμα ως τώρα με θυσία. Και για να εξακολουθήσω, πρέπει να έντείνετα και σε τίς προσπάθειές σας, ώστε να έγγραφοίν ακόμα άρκετοί νέοι συνδρομηταί. 'Ελπίζω μάλιστα—δεν ξέρει κανένας, ό χρόνος είναι ακόμα στην αρχή του—να έγγραφούν απ' έδω κι' εμπρός τόσο πολλοί, ώστε όχι μόνο ένα δωδεκάσέλιδο τό μήνα να μπορώ να έκβίδω, αλλά πολλά, και ίσως όλα.

Λοιπόν, καθώς είπαμε: μόνο όσοι θα έχουν άνανεώσει ή έγγραψέ—είτε άπαιθίαι, είτε με ξεσπάθωμα—ως τό τέλος 'Ιανουαρίου, θα έχουν τό δικαίωμα νάγοράσουν ένα Τόμο μου με 60 μόνο δραχμές. Τό δικαίωμά τους αυτό διαρκεί ως τό τέλος Μαρτίου. Κατόπι παραγράφεται. Τό ίδιο και τό δικαίωμα έκείνων που άνανέωσαν ή γράφθηκαν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Αυτοί όμως μπορούν, ως τό τέλος Μαρτίου, νάγοράσουν δυό Τόμους με 60 δραχμές τόν ένα, χωριστά τα ταχυδρομικά τέλη.

Σύμπτωση, αλήθεια, 'Αττέ 'Ιράμ, να λαβαίνω τό πρωτοχρονιάτικο φυλλάδιό μου, να διαβίξω την <Πρωτοχρονιά> τού κ. Φαίδωνος, κι' έπειτα, κοιτάζοντας τις

εικόνες ενός άλλου περιοδικού, για μεγάλους, να βρίσκω κι' ένα πρωτοχρονιάτικο διήγημα τού κ. Ξενοπούλου, <Τα κουτσούνια τού Δάφνου>! 'Αλλά να σου πώ κάτι για να ιθής πως ή σύμπτωση δεν είναι και τόσο έκπληκτική: Τό διήγημα αυτό, έδω και πολλά χρόνια, ό κ. Ξ. τό δημοσίευσε σε μία έφημερίδα κι' από τότε δεν περνά σχεδόν Πρωτοχρονιά που να μην τό άναδημοσίευση μία έφημερίδα ή ένα περιοδικό. Τό διαβέβαις λοιπόν; 'Ηθελα νάξεραι πως σου φάνηκε ένα διήγημα γραμμένο για μεγάλους;...

Συμβαίνει συχνά, Θεόρατε, να με γνωρίζουν παιδιά, κι' από καιρό μάλιστα, χωρίς έγω να τα γνωρίζω καθόλου. 'Αλλά τί χαρά μου όταν κανέν' απ' αυτά άποφασίση να μου δώση γνωριμιά, όπως έσύ τώρα! Για τό κομμάτι σου θα σου πώ άρα τό διαβάζω με τη σειρά τα. Γράψε μου όταν σάβνουν τα μαθήματα. Και ξεσπάθωνε, αφού στην τάξη σου δεν είναι παρά ένας μόνο συνδρομητής!

Βέβαια, Γαζία, για τί Σ.Σ.Σ. στέλνουν πιο μεγάλα παιδιά. 'Αλλά πολλές φορές έστειλαν και παιδιά της ήλικίας σου, και μάλιστα όρτια κομμάτια. Πού έξερεις λοιπόν και σύ; 'Η γνώμη μου είναι να δοκιμάσης κι' αν σου άπορριφθούν τα πρώτα που θα στείλεις, δεν σημαίνει τίποτα. 'Από τα Π. Πνεύματα που μου έστειλες, τό πρώτο πολύ έντενές: θα μπορούδες να γίνει διηγηματάκι. Τό τρίτο όμως μπορεί να δημοσιευθή. Και λέω «μπορεί», γιατί έξερεις, τα Π. Πνεύματα, έπειδή τα δημοσιεύματα είναι πολλά, τα δημοσιεύω με κλήρο.

Δεν πειράζει, Καλαβρυτινή Χιών, γράφε μου μόνο όταν σάβνουν, τα μαθήματα. Θά είδες την έγκρισή και τού νέου. Εύχαριστώ για τις ειχές και χαιρώ που σου άρέσουν τόσο και τα φετινά μου. Πως λύνονται οι Γρίφοι, θα ήθελα πολύ τόπο για να σου τό έξηγήσω. 'Αλλά μπορείς να μάθεις εύκολα ά κοιτάξεις τις λύσεις των Γρίφων που δημοσιεύω. Στο προηγούμενο π. χ. φυλλάδιο, στις Λύσεις, ή τελευταία (άρθ. 527) είναι λύσεις γρίφων. Και λέει: <Συγγνώμη τιμωρίας κρείττων (σύν γνομι, τι μ' όρ, 'Ιξ, Κρίτων)>. 'Αν άνατρέψης τώρα στο φυλλάδιο 45 όπου δημοσιεύθηκε ό ύπ' αριθμ. 527 γρίφος, θα ιθής ότι άποτελείται: από τό αριθμητικό σημείο + (σύν), από τη συλλαβή γνο, από ένα Μ (μι), από ένα ΤΙ καμωμένο όλο με όρ (ΤΙ μ' όρ) και από τα όνόματα 'Ιξ και Κρίτων. 'Απ' αυτά, καθώς τα προφέρουμε, χωρίς όρθογραφία—μόνο με τόν ήχο—σχηματίζεται τό ρητόν <Συγγνώμη τιμωρίας κρείττων>. Κι' αν αυτή την παράβολή την κάμης πολλές φορές, με πολλούς γρίφους, γρήγορα θα μάθης τόν τρόπο που συνθέτονται και που λύνονται.

Θλιβερές γιορτές πέρασες, Διπρόσωπη, αφού ήσουν άρρωστη από τό Χριστούγεννα ως την ήμέρα που μου γράψες (7 'Ιανουαρίου). 'Αλλά τί να γίνει! 'Υποθέτω πως θα όπλίσθηκες με άρκετή όπομονή κι' έγκαρτέρηση, για να όποφέρης και την Παράμνη, που ό νέος Χρόνος σε βρήκε στο κρεβάτι, κι' όχι στο τραπέζι της βασιλόπηγας και τού οίκογενειακού παιχνιδιού. 'Ω, να είσαι βέβαιη πως κανένα κακό δεν θα σου φέρη αυτή ή σύμπτωση και πως τό 1937 θα σου είναι τόσο εύτυχισμένο, όσο και τα προηγούμενα χρόνια, αν όχι και πιο εύτυχισμένο ακόμα... 'Αλήθεια, δεν έστειλες ποτέ κομμάτι με τόν τίτλο <'Α. φέλιαι>; Τότε αυτό που άπορριφθηκε στο 3ο φυλλάδιο θά ήταν άλλης ή άλλου κι' έγινε λάθος στο ψευδώνυμο.

Λυγαριά, φαντάζομαι τί όρτια πέρασες

τις γιορτές στο σπίτι σας με τη μαμμά. Τό γραμματάκι σου είναι όλο χαρά. Γιατί όμως να έχω τόσα χοντρά λάθη; Μου φαίνεται πως τα περισσότερα σου διαφεύγουν από άπροσεξία: γιατί είναι άδύνατο να μην έξερης πως τό σπίτι π: χ: γράφεται με γιώτα (<χι σπίτι>) και τό όρτια με άλφα γιώτα (<χι όρτια>). Πόσες χιλιάδες φορές δεν είδες αυτές τις λέξεις στο βιβλίο σου, στο περιοδικό σου, παντού; Βάζε λοιπόν μεγαλύτερη προσοχή όταν γράφης, συλλογίζου πως γράφεται κάθε λέξη, κι' όταν δεν θυμάσαι, άνοιγε και κανένα λεξικό. Γιατί τώρα μπορείς να μάθης εύκολα: άρρότερα θα είναι πιο δύσκολο. Μία συνήθεια, βλέπεις, είναι κι' ή όρθογραφία κι' όταν δεν βίξω κανένας θέληση και προσοχή για να την άποκτήση από μικρός, κινδυνεύει να μείνη άνορθόγραφος για πάντα.

'Α, τί καλά, Τρύπα στο Νερό! Μ' έκαμες να σε ιθώ κι' έγω με τη φαντασία μου γριούλα γιαγιά, με άσπρα μαλλιά και ματογυάλια, να περιτοχιλίζσαι από τό έγγονάκι σου και να τους διαβίξεις τα <Διάπλασι>!... Ξανάφνης λοιπόν ό Δόκιμος που ήταν τό καμάρι σου τις γιορτές; 'Ας είναι, τό Πάσχα θα ξανάρθω και δεν είναι τόσο μακριά όσο νομίζεις: τρεις μήνες, ως που να κάμης έτσι, θα περάσουν... Είδες όμως άξίωση που την είχες, να τό στέλνεις τα φυλλάδια σου στη Σχολή; Μ' άγαπή κι' αλλότ' ό καίμενος, αλλά πως θα μπορούδες να τάποχωρισθής έσύ; 'Ας κρύψη λοιπόν την όρεξή του, όπως τού είπες, για τίς διακοπές.

'Ονειροπόλε της Δόξης, σου ένέκρινα, καθώς θα είδες τό ψευδώνυμο, και σ' εύχαριστώ πολύ και για τα δυό ξεσπάθωματα. Είχαν λοιπόν καλό άποτέλεσμα οι δυό έκείνοι τόμοι που άγόρασες, αφού και όένα σ' έκαμαν να ξεχάσης τη συνάντησή με τόν έάδελφό σου, αλλά κι' αυτόν ύστερα να ξεχαστή με τό ξεψύλλισμά τους και να γυρίση νύχτα στο σπίτι σου. 'Η παροιμία λέει: <Έσοτό χτυπάτε τό σίδερο>. 'Ετσι και σύ, τό άλλο πρωτ' άμέσως πήγες και τόν ξεσπάθωσες. Με τη φόρα που είχες πάρει—δηλαδή με τό θάρρος που σου έδωσες ή έπιτυχία—πήγες ύστερα και στής νουνάς σου και ξεσπάθωσες την κορούλα της. 'Ετσι όρτια έγιναν τα δυό αυτά ξεσπάθωματα. Σο έστειλα και τόν τόμο τού 1907 (να ιθώμε τί θα κάμη κι' αυτός;) τα φυλλάδια, λυόχαρτο και 'Οδηγό.

Χαιρώ πολύ, 'Αεροπορίνα, που είσαι τώρα καλά απ' τό πόδι που σ' έκαμε να όποφέρης τόσο. Είπα στον κ. Φαίδωνα πως τόν άγαπή πάρα πολύ για τις 'Επιστολές που σ'ας γράφει, και σ' εύχαριστώ. 'Ο τόμος που πρωτοδημοσιεύθηκε ή <'Αδελφούλα> τού είναι πιά έξηγνημένος' αν την θέλεις όμως, όπάρχει τυπωμένη χωριστά σε όρτια βιβλίο με εικόνες, που κοστίζει με τα ταχυδρομικά δρχ. 27,50 για τό 'Εσωτερικό. Στο κομμάτι που θα μου στείλεις, έσύ δεν θα βίξω τίποτα. 'Εγώ θα τό βαθμολογήσω με Α αν είναι πολύ καλό, με Β αν είναι άπώως καλό, και με Γ αν είναι μέτριο και όδηγοείται για ένθάρρυνση. Εύχαριστώ και για τις ένέργειες που κάμεις να με διαβίξεις.

'Α! και σύ, 'Αρσενείας Νο 12, πέρασες τις γιορτές στο κρεβάτι, και γι' αυτό είχες να μου γράψης τόσο καιρό; 'Αλλά πολλά παιδιά, φαίνεται, κρεβατιώθηκαν αυτόν τόν χειμώνα με τα μεγάλα του κρύα. Χαιρώ που είσαι τώρα καλά και σ' εύχαριστώ που μου έγραψες μόλις σηκώθηκες. Αυτήρα αυτά που μου λες για τό Σύλλογό σας. Πως μπορεί να διαβήχ χωρίς να κάνη τίποτα; Κατά την γνώμη μου, πρέπει

νά ξαναρχίσω την παλιά του ώραία δράση, και ζωηρότερη μάχιστα. Σου έστειλα λυσόχαρτο.

Γι' άλλους δεν έχω τόπο. **Ολιμμένο Χαμόγελο, Πτολεμαΐς, Δευκάτα, Άστρον της Αύγης, Λαΐδη Γιολάντα, Τετραπέρατη, Ασδόχαστη, Μικρό Σπουδαστή, Βολντερέξ, Ουρανέ Πολύφωτε και Πορθμέ του Εύριπου**, καλά μου παιδιά, και τα δικά σας ώραία γράμματα διάβασα με μεγάλη ευχαρίστηση, εξετέλεσα τις παραγγελίες σας, σάς ευχαριστώ για όλα κι' έλπίζω να μου ξαναγράψετε γρήγορα. Γιατί λυπούμαι πολύ που αναγκάζομαι να σάς αφήσω σήμερα αναπάντητα, κι' επιθυμώ να μου δώσετε την ευκαιρία να σάς ικανοποιήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ανώνυμο, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10.—Τά εγκρινόμενα ή ανανεούμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από Α. άγκινον σε άγρία, και δσα από Κ, σε κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρό Διαβολάκι, κ. (ΙΑ). Μικρά Άνθοπώλις, κ. (ΑΒ). Χέρμαν, κ. (ΑΤ). Δωροθέα, κ. (ΝΣ). Ρόζ-Λιζόν, κ. (Ι). Κάλπικος Παράς, ά. (ΕΜ). Άπένταρος, ά. (ΝΜ). Κίβδηλη, κ. (ΑΤ). Άψιλη, κ. (ΜΤ). Άδέκαρος, ά. (ΓΤ). Ταρζάν, ά. (ΓΤ). Σγουρό, κ. (ΣΧ). Άστρον της Εύτυχίας, κ. (ΚΣ). Φουκαράς, ά. (ΤΤ). Μελαχροινό Διαβολάκι, κ. (ΑΠ). Άεροσυλλέκτης ά. (ΙΙ). Άλπινίστρια, κ. (ΔΙ). Μαραμένο Τριαντάφυλλο, ά. (ΑΒ). Σκλαβωμένο Νησί, ά. (ΕΣ). Βαρώνος Μυγχαούζεν, ά. (ΑΝ). **Ανανεώσεις Ψευδωνύμων:** Ντέτε-κιβ-Φάντασμα, ά. Λέλια, κ. Άριστος, ά. Χαλιδικιώτισσα, κ. Νεράιδα του Θεομαϊκού, κ. Άτροπος, κ. Ναυτοπούλα της Άνδρου, κ. Ερεϊνη, κ. Βοσκαρούτι, ά. Άρχικατάσκοπος 22, ά. Τσίκουδο, κ. Ζακυνθινούλα, κ. Κατάσκοπος Νο 33, ά. Κοκκινόπιπερο, ά.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: **Κυρίαρχον του Σύμπαντος** (ευχαριστούμε για τις εχέες όλοι! χαίρω που φέτος θα μπής στην κίνηση «για καλά».) **Γυέισσαν** (αυτό, καθώς θα είδες, σου έ-νέκρινα) χαίρω πολύ για τη γνωριμία κι' έλπίζω το πρώτο σου γράμμα, που τόσο μ' ευχαρίστησε, να έχω και συνέχεια! λυσόχαρτο και τετράδια έστειλα κι' **Σίγκφριντ Ξανθόν** (σου ένεκρινα το ψευδώνυμο που θα ευχαριστήση και τη μαμά σου, αφού είναι Γερμανίδα) είσαι βέβαια μικρός, αλλά θα μπορούς να λύνεις από τώρα τις ευκολότερες τουλάχιστον Άσκήσεις, για να συνηθίσεις σιγά-σιγά να τις λύνεις όλες με χαρά έκαμα και τη δική σου γνωριμία γράψε μου) **Σεληνιωτοπούλαν** (κι' εγώ χαίρω πολύ! θα είδες την έγκριση του ψευδωνύμου σου) εδιάλεξα το πρώτο από τα πάντα που έπρότεινες, γιατί έκρινα πως αυτό θα προτιμούσες! έλπίζω να μου γράφης συχνά!) **Κ. Π.** (χαίρω πολύ για τό γυρισμό σου) ένεκρινα το ψευδώνυμο και σου έστειλα 9 τετράδια, λυσόχαρτο και Όδηγό) **Ρενέ** (αυτό, καθώς θα είδες, σου έ-νέκρινα) έκαιρτικό μ' ευχαρίστησε, παλιά μου φίλη, το πρώτο σου ώραϊότατο γράμμα, που ήταν βέβαια καιρός να μου γράψης για να σε γνωρίσω! ναι, τα γράμματά σου να διευθύνεις «Διάπλασι των Παιδών, Εύριπίδου 42» το αντίτιμο των παραγγελιών σου να το στέλνεις με ταχυδρ. έπιταγή! όταν το ποσό είναι μικρό, μπορείς να έτοιμώσεις στο γράμμα σου ίσης αξίας γραμματόσημα) **Γιατί** (τά ίδια και σε σένα) λυπούμαι που τα γράμματά σας έφτασαν στα χέρια μου όταν

είχε εξαντληθί πιά ο χώρος των έκτενων απαντήσεων, κι' έτσι σάς απαντώ εδώ με τα λίγα αυτά λόγια! όταν μου ξαναγράψετε, έ;...) **Δανάην Κοσόνα** (έλαβα, ευχαριστώ, έστειλα και χαίρω πολύ που «ε-τόλμησες» επιτέλους! αλλά δεν θά πάρης και ψευδώνυμο, να έχουμε τακτική αλληλογραφία;) **Τριεύγεννη, Διγενήν Άκρίταν** κτλ. κτλ.

Είς σάς έπιστολάς έλαβα μετά την 20 Ιανουαρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 281ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 30 Μαρτίου.

87. Δεξιόγραφος

Το πρώτο μου του Νωε γίος,
Μιά χρονική μονάς στο πλάι.
«Νυν άπολύοις» με τά δυο
Άνθρωπος του Θεού μιλάει.

88. Στοιχειόγραφος

Καρφώσαν κάποτε μ' αυτό
Πάνω σε ξύλο ένα Θεό.
Στη μέση βάσεις ένα γράμμα
Και τουρανού θωρείς το θάμμα.

89. Μεταγραμματισμός

Βγάξεις Χί και βάσεις Νί,
Κι' άπ' το στόμα σου που τόχες,
Μέ δυο κόχες,

Ξάφνου μέγας θά φανή
Ποταμός που πλημμυρίζει
Και ποτίζει.

90. Αίνιγμα

Ό πιο μεγάλος άρχοντας στη Ρώμη
Τάρσενικό μου ήταν μία φορά.
Τό θηλυκό μου όμως σε μία κόμη
Σε φέρνει με θανματουργά νερά.

91. Δικτυωτόν

* * * * * = Άρχαία χώρα τ. Άσίας

* * * * * = Άμοιβή του νικητού

* * * * * = Άρχ. πόλις τ. Σικελίας

* * * * * = Όχι!

* * * * * = Όχι!

Και καθέτως τά ίδια.

92. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 1 = Μεσαιωνική έπιστήμη

2 1 5 7 1 = Πόλις της Έλλάδος

3 1 5 1 7 = Επίρρημα τόπου

4 2 6 7 1 = Χώρα της Έλλάδος

5 1 3 4 = Πόλεμος

6 2 1 7 1 = Δένδρον και ό καρπός του

7 5 1 2 1 7 1 = Όροσειρά

93-97. Κεκρυμμένον Μαγικόν Γράμμα

Είς τας κάτωθι φράσεις εύρίσκονται κεκρυμμένα και άντεστραμμένα πέντε λέξεις, οι πέντε γραμμάτων έκάστη. Έκ τούτων, τη άνταλλαγή ενός γραμματος έκάστης δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλαι πέντε λέξεις:

1.—Ό Ζεύς, ό Κρόνος, ό Άρης, ήσαν θεοί.

2.—Πολύτιμον ό άδάμας όρυκτόν.

3.—Αάιος ό τραγικός βασιλεύς.

4.—Σκληρός ό νόμος άλλα νόμος.

5.—Τραχύς της άρετης ό δρόμος.

98. Φωνηεντόλιπον

πνς - πν - πνν - φρ

99. Γεῖφος

	το	το	ομοι	τι	τι	θ	θ
ουδ	1	το	νο	το	πρωται	ον	σ
		το	το	πρωται	τι	τι	θ
					τι	τι	θ

[Όλοι αι άνωτέρω Άσκήσεις ελήφθησαν εκ της βραβεύσεως εις τό Πένταθλον Συλλογής του ΔΕΥΚΑΤΑ].

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψαρομηλίγκου 22 Άθηναι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 46

528. Τιτικάκα (τί, τί, κακά).—529. Ούγγα-
ρία-άγγαρεία.—530. Αίμος-άιμός.—531.
Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ 532-533. 1. Πά-
Α Α Ι Υ ρος, πόρος, πόσος,
Μ Α Κ Ε Δ Ω Ν νόσος, νήσος. 2. Με-
Ε Ε Η Ι ρος, Λέρος, λήρος,
Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ χήρος, χῶρος.—534.
Ι Ω Ο Τ Φ Μ Σ Σ Θ = Εύφη-
Σ Υ Ν Ι Σ Τ Ω μος ΐσθι (Φόλος,
ΆΜαλία, Ίησους, Ναυσικά, έλευθε-
ρία).—535-539.—Λάρος, άρκτος, φάρος,
βάρος, γάμος.—540. Μηδέν άγαν (μη-
δέν, α, γά, ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με απλά στοι-
χεία δρ. 6, το ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10
λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις με παχέα δε στοιχεία
δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ό χωριστός
στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τά
διπλά. Η προπληρωμή είναι απαραίτητη.

[ΑΖ'—110]

Ο ποιος θέλει τό «Έπαρχιακό Παρθε-
ναγωγείο» γράψει: Γιώταν Άνδριο-
πούλου—Άχαρνών 185, Άθηνas. Άπο-
στέλλεται έλεύθερον ταχ. τελών.

Μύρα Άλόη

[ΑΖ'—111]

Διαλύω την νέαν «Τριανδρία»: Άλκης
Νουάρος=Καταρρός, Βασιλεύς Σοδα-
ρότης=Παναγιωτόπουλος.

Άόρατος Βασιλεύς

[ΑΖ'—112]

Αλληλογραφώ και ανταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά με παιδιά 12-14 ετών. Γράφα-
τε κ. Μάριον Βισθάρην, Ζάκυνθον, διά:
Ρόζ-Λιζόν

[ΑΖ'—113]

Εξακολουθώ αλληλογραφίαν και ανταλ-
λάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις: Ίωάννην
Θεοδώσην, Τράπεζα Άθηνων, Ζάκυνθον,
διά:
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΑΖ'—114]

Ιδρύεται σύλλογος «Παρέα των Άπέν-
ταρων». Σκοπός: Διάδοσις Διαπλάσεως,
Διαγωνισμοί! Άποκαλύψεις. Πρόεδρος:
Κάλπικος Παράς, Άντιπρόεδρος: Κίβδηλη,
Γραμματεύς: Άψιλη, Ταμίας: Άδέκαρος,
Μέλη: Άπένταρος, Ταρζάν και Φουκαράς.

[ΑΖ'—115]

Η λιόλουστη, αλληλογραφεύμε; Δ/σις:
Γεώργιον Βομβύλαν, Καλλιφρονά 7,
Ένταθα (5). Διά:
Δόκιμον

[ΑΖ'—116]

Διαπλάσσομαι Καλλιθέας, γενικός συ-
ναγερμός την 7 Φεβρουαρίου, 11 π. μ.
πρός Ίδρυσιν συλλόγου, έξωθεν Έτουάλ.
Διακριτικός: μία Διάπλασις στο χέρι. Ά-
παντήσατε.

[ΑΖ'—117]

Εξακολουθώ νάνταλλάσσω τετραδιάκια,
Εκα! νάλληλογραφώ. Δ/σις: Νικόλαον
Λαμπέρην, Poste-Restante. Ζάκυνθον.

Κατάσκοπος «33»

[ΑΖ'—118]

Κατάσκοπε «33», σου εύχομαι χρόνια
πάμπολλα, τρισευτυχισμένα.

Στέφανος της Δόξης

[ΑΖ'—119]

Αλληλογραφώ με όλους-ες. Άπαντώ
άμέσως. Δ/σις: Γεώργιον Ι. Πέτρου
(Άγιον Ρόκον) Κέρκυρα, διά

Μαραμένο Τριαντάφυλλο